

Møt en profesjonell bokprater

I morgen kan saltdalingerne møte Sissel Holtet til boklunsj på biblioteket.

TOR JOHN ANDREASSEN
tja@an.no
951 54 909

Saltdal: På boklunsjen, som har fått tittelen «Litterære smakebiter for å skjerpe appetitten», blir det presentert bøker av nye forfattere og Nord-

norske forfattere.

Presentasjonen skal Sissel Holtet fra Nordland fylkesbibliotek holde. Hun er profesjonell bokprater og sitter i juryen for både Havmannprisen og Brageprisen.

Biblioteket i Saltdal er glade for å få besøk av henne, og de ansatte håper mange vil tilbringe lunsjen på biblioteket denne dagen.

- Ta gjerne med deg matpakken, vi spanderer kaffe og te, er meldingen fra de ansatte.

Sissel Holtet besøker flere Salten-bibliotek denne uka. Hun starter i dag i Gildeskål og Meløy. I morgen formiddag i Saltdal, mens hun om ettermiddagen er i Beiarn. Sørfold, Fauske, Steigen og Bodø får også besøk av den driftige bokprateren senere i uka.

BOKPRATER: Sissel Holtet fra Nordland fylkesbibliotek, skal besøke hele Salten denne uka. Hun starter i Saltdal i formiddag.

Grotesk og intim opplevelse

Dans

ANMELDELSE

Trine Jonassen
Journalist

Carte Blanche - «We are here together»

Stormen konserthus lørdag kveld.

Forestillingen «We are here together» av Carte Blanche, utfordrer egen tilstedeværelse i salen.

Forestillingen er en blanding av «Gjallarhorn» av Mia Habib og «The who of things» av Marcelo Evelin. «Gjallarhorn» er inspirert av Ragnarok

som ble forårsaket av hornets lyd i norrøn mytologi, og «The who of things» som

befinner seg i et tropisk miljø et sted mellom urmennesket og ville dyr og er

inspirert av kannibalisme og Brasils stammefolk.

Det fungerer til en viss grad. Svakheten er at de to delene er for like. Variasjonen ligger i lys, lyd og

kostymer. Selve utførelsen består av stakkato bevegelser, knurring, hyl og

forvridde skikkelser som glir over gulvet og hverandre i varierende tempo.

Men aldri før har følelsen av å befinne seg i en skrekkinnsfilm, vært større. Her møter

«Exorsisten» «Forbannelsen». Og bruk av stummende mørke de første minuttene, er effektivt.

Alt vi hører er tung pust og aner noe som rører seg på den svarte scenen. En svakt, glitrende masse. Det er rent ut ubehagelig å sitte i mørket så lenge uten at noe annet skjer. Så gjaller dansernes egne stemmer. Også dette varer lenge, før kaoset bryter løs og scenen eksploderer i det som mest ligner troll med rabies.

De glitrende kostymene står i sterk kontrast til råskapen.

Det mest slående er at det er rensket for musikk. Det hele ender med en mann som står bredbent og roper til massen av mennesker reiser seg som et

SKREKKFILM: Aldri før har følelsen av å befinne seg i en skrekkinnsfilm vært større, skriver ANS anmelder.

FOTO: CARTE BLANCHE

mangehodet troll.

Idel to har danserne på bikini og badebukse og smører hverandre grundig inn med noe som ligner honning. Lenge. Så tramper de i takt. Lenge.

Lyset i salen er på og jeg ser meg rundt. Jeg tror det skjer mer i hodene til folk enn på scenen, for tross for en viss monoton, tvinges vi inn i dramatikken som utfoldes framfor oss.

Jeg håper at det skal skje noe mer. Dans, musikk, hva som helst. Kall meg tradisjonell, men jeg liker at en danseforestilling består av i alle fall litt dans og musikk.

Så er det en ny runde med en imponerende oppvisning i isolasjonsøvelser, alt i svært sakte tempo der danserne viser fram

en misunnelsesverdig kroppskontroll. Det hele er svært fysisk og danserne tar på hverandre mens de drypper av honning. Til høyre blir vi vitne til en høylytt fødsel, der kvinnen slikker - eller spiser - mannen du har presset ut.

Hele forestillingen er så visuelt kraftig til tider at det føles for intimt å se på.

Jeg tar meg i å savne et driv, noe som presser den framover. Men det blir med de groteske positurene. Siste del av akt to kulminerer i et blodbad og en villskap tatt rett ut av en zombiefilm. Danserne spruter

«blod» på hverandre og blir stadig villere. Det er en klissete, blodig menneskemasse som veksler på å eksplodere i forvridde stillinger og stamme-

VOLDSOMT: Det er ikke kunstens jobb å være snill, konkluderer anmelder Trine Jonassen

Det er voldsomt, primitivt og rytmisk. Musikken føles som en befrielse. Jeg går ut med blandede følelser.

Kunstens oppgave er refleksjon og reaksjon, og det klarte «We are here together» med glans. Man kan elske eller hate

den, men jeger sikker på at ingen gikk hjem uten en mening om det de hadde vært vitne til denne lørdagskvelden.

Men så er det heller ikke kunstens jobb å være snill.